

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 286/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. K., S. L., zastúpeného advokátom Mgr. F. P., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sdo 1/2010 z 31. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2010 doručená sťažnosť Ing. I. K., S. L. (ďalej len sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. F. P., B. B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sdo 1/2010 z 31. marca 2010 (ďalej len „uznesenie z 31. marca 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Banská Bystrica II (ďalej len „daňový úrad“) vykonal u sťažovateľa daňovú kontrolu zameranú na daň z pridanej hodnoty, o ktorej vyhotovil protokol č. 851/320/349/2006/10296, 12190 z 2. januára 2006. Rozhodnutím daňového úradu č. 851/230/6399/2006/Cha z 8. februára 2006 bol sťažovateľovi znížený nadmerný odpočet uvedený v jeho daňovom priznaní za II. štvrtrok 2004. Proti uvedenému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) vydalo rozhodnutie č. I/221/6889-35060/2006/991909-r z 24. mája 2006, ktorým napadnuté rozhodnutie daňového úradu zrušilo a vec mu vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Po ukončení opakovanej kontroly u sťažovateľa vydal daňový úrad protokol č. 851/320/5513/2007/10296, 12190 z 29. januára 2007 a rozhodnutím č. 851/230/14734/2007/LauE z 12. marca 2007 mu opätovne znížil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že sťažovateľ *„nemôže využiť prijatú službu na účely uskutočňovania svojich podnikateľských aktivít ako platiteľ, a teda že sťažovateľ nesplnil podmienku na uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v z. n. p, čím mu nevznikol nárok na odpočítanie dane z prijatej služby“*. Daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. I/221/9459-60145/2007/991909-r zo 17. júla 2007 (ďalej aj „rozhodnutie daňového riaditeľstva“) potvrdilo rozhodnutie daňového úradu č. 851/230/14734/2007/LauE z 12. marca 2007 z dôvodu, že *„sťažovateľ neprijal službu na účely svojho podnikania ako platiteľ, pretože nie je majiteľom žiadnych patentov, a preto služby súvisiace s vysporiadaním patentov nemôže použiť pre účely svojho podnikania...“*.

Žalobou podanou Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia daňového riaditeľstva. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 S 176/2007 z 27. februára 2008 (ďalej len „rozsudok krajského

súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol, pričom sa stotožnil s právnym názorom daňových orgánov konajúcich v jeho veci.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 59/2008 zo 4. augusta 2009 (ďalej len „rozsudok zo 4. augusta 2009“) tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Podľa sťažovateľa najvyšší súd *„opätovne vychádzal z vlastníctva patentov, čo je absolútne právne irelevantné, nakoľko sťažovateľ už v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako živnostník mohol využiť prijatú službu na účely svojho podnikania ako platiteľ“*.

Rozsudok zo 4. augusta 2009 napadol sťažovateľ dovolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 31. marca 2010, ktorým konanie o dovolaní zastavil s odôvodnením, že dovolanie v správnom súdnictve je neprípustné. Podľa sťažovateľa najvyšší súd *„ako súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento povinný predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky, ktoré sú významné pre vynesenie rozsudku (čl. 234, tretí pododsek ZES)... Keďže NS SR nepredložil prejudiciálne otázky na ESD, porušil tak právo sťažovateľa /účastníka konania/ na prístup k súdu, ktorým je ESD, ako takému a zmaril možnosť zaujatia stanoviska jediným súdom, ktorý je vo veci oprávnený rozhodnúť.“*. Najvyšší súd svojím postupom podľa sťažovateľa súčasne porušil čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože *„zákonným sudcom v tomto prípade má byť sudca ESD“*.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež poukázal na neakceptovateľný výklad Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „smernica“) a zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) týkajúci sa nepriznania jeho nároku na odpočítanie dane, ktorý aplikoval krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich rozsudkoch.

Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentoval, že *„podľa článku 1 bod 2 Smernice spoločný systém DPH je založený na zásade, že na tovar a služby sa uplatňuje všeobecná daň zo spotreby presne úmerná cene tovaru a služieb bez ohľadu na počet transakcií*

uskutočnených vo výrobnom a distribučnom procese pred stupňom, na ktorom sa daň účtuje. Na každú transakciu sa uplatní DPH vypočítaná z ceny tovaru alebo služieb po odpočítaní sumy DPH, ktorou boli priamo zaťažené rôzne nákladové prvky...

Nákupom ďalších užívacích práv sťažovateľovi vznikli nové majetkovo využiteľné práva, ktoré sa výlučne vzťahovali k tejto novonadobudnutej časti užívacích práv.

Je nepochybné, že v prípade predaja novonadobudnutých užívacích práv sťažovateľovi vznikne daňová povinnosť. Z uvedených dôvodov sťažovateľovi muselo vzniknúť aj právo odpočítať daň na základe faktúry od spoločnosti VARS Slovakia s. r. o. Je v rozpore so základnými princípmi fungovania dane z pridanej hodnoty, aby sťažovateľ nemal nárok na odpočítanie dane pri nákupe užívacích práv a pri jeho predaji, resp. pri inom jeho využití na dosiahnutie príjmov by mal daňovú povinnosť.

Sťažovateľ postupom správnych orgánov a súdov je zaťažený daňou z pridanej hodnoty z bezprostredne predchádzajúceho stupňa reťazca a jeho povinnosť odvieť daň sa tak vzťahuje nielen na čiastku dane vzťahujúcej sa k ním pridanej hodnoty, ale aj na čiastku dane z pridanej hodnoty, ktorou bol sťažovateľ zaťažený dodávateľom.

Neuznaním odpočítania dane došlo k porušeniu princípu neutrality z pridanej hodnoty, ako jedného zo základných mechanizmov fungovania dane z pridanej hodnoty a k narušeniu podmienok hospodárskej súťaže (bod 4 a bod 5 preambuly Smernice).“.

Na základe uvedeného sťažovateľ dospel k záveru, že „Rozhodnutím správnych orgánov a rozsudkami súdov došlo k vážnemu spochybneniu základných princípov spoločného systému dane z pridanej hodnoty a legitímneho cieľa, ktorý je uvedený v Smernici a v zákone č. 222/2004 Z. z. a takouto interpretáciou je priamo vylúčený výsledok, ktorý sa má Smernicou Rady dosiahnuť (čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) Správne orgány a súdy Smernicu Rady 2006/112/ES a zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov interpretovali v rozpore s ich obsahom a samotný výklad týchto hmotno-právnych predpisov nemá žiadnu oporu v existujúcom hmotnom práve.

Rozsudkom krajského súdu a Najvyššieho súdu došlo k porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces. V uvedených rozsudkoch ide o svojvôľu pri výklade a aplikácii zákonného predpisu, pretože

súdy sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že zásadne popreli ich účel a význam... Z uvedených dôvodov skutkové a právne závery súdov v uvedených rozsudkoch sú arbitrárne, z ústavného hľadiska neudržateľné...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 1 Sdo 1/2010, zo dňa 31. 3. 2010 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 a čl. 48, ods. 1 Ústavy SR.

2. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 1 Sdo 1/2010, z 31. 3. 2010 taktiež porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 6, ods. 1 Dohovoru.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Sdo 1/2010, z 31. 3. 2010 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia podľa ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 2 úkony právnej služby v sume 240,46 EUR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že daňové riaditeľstvo ako žalovaný rozhodnutím č. I/221/94559-60145/2007/991909-r zo 17. júla 2007 potvrdilo rozhodnutie daňového úradu, ktorým bol sťažovateľovi určený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie III. štvrťrok 2004 a súčasne konštatovalo, že rozdiel nadmerného odpočtu si sťažovateľ nebol oprávnený odpočítať od vlastnej daňovej povinnosti.

Na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia daňového riaditeľstva podanej sťažovateľom krajský súd rozsudkom žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie, ako aj postup daňového riaditeľstva boli v súlade so zákonom.

Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie. Najvyšší súd v odvolacom konaní rozsudkom zo 4. augusta 2009 potvrdil rozsudok krajského súdu.

Proti právoplatnému rozsudku najvyššieho súdu zo 4. augusta 2009 podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením z 31. marca 2010 konanie o dovolaní sťažovateľa zastavil a vo svojej argumentácii uviedol: „*Žalobca prevzal rozsudok najvyššieho súdu dňa 26. októbra 2009. Uvedeným dňom sa stal rozsudok najvyššieho súdu právoplatným a bolo ním právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov podľa druhej hlavy Piatej časti OSP - Správne súdnictvo.*

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešene otázok, ktoré nie sú upravené v Piatej časti OSP sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je v konaní podľa Piatej časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navyše opravný prostriedok nie je podľa tretej vety uvedeného ustanovenia zákona prípustný. Opravným prostriedkom je aj dovolanie. Keďže zo žiadneho ustanovenia Piatej časti OSP - Správne súdnictvo - nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve, čo znamená, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je ani dovolacím súdom, je neprípustnosť dovolania prekážkou ďalšieho konania v tejto veci pred najvyšším súdom a preto súd podľa § 104 ods. 1 vety prvej konanie o dovolaní zastavil.“ Najvyšší súd tiež poukázal na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej je dovolanie v správnom súdnictve neprípustné.

Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 31. marca 2010.

Podstatou sťažnosti sú dve zásadné námietky sťažovateľa. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta arbitrárnosť rozsudku krajského súdu, ako aj rozsudku najvyššieho súdu zo 4. augusta 2009, v ktorých uvedené súdy nesprávnou aplikáciou príslušných ustanovení smernice a zákona o DPH odobrili postup a závery daňových orgánov a tiež namieta, že najvyšší súd zastavil konanie o dovolaní sťažovateľa napriek tomu, že najvyšší súd

nepredložil prejudiciálne otázky významné pre jeho rozhodnutie Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“), čím došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, a teda k naplneniu dôvodu na podanie dovolania.

Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ kvalifikovane zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s poukazom na svoju striktnú viazanosť petitom sťažnosti sa preto mohol zaoberať sťažnosťou iba v tom rozsahu, ako ho sťažovateľ vymedzil v petite sťažnosti v rámci požadovanej ústavnej ochrany, teda len v rozsahu namietaného porušenia označených základných a iných práv uznesením najvyššieho súdu z 31. marca 2010.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň

by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Z jednoznačnej úpravy ustanovenia § 246c Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v rámci správneho súdnictva nie je proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opravný prostriedok prípustný. Pod pojmom opravný prostriedok treba chápať tak riadne, ako aj mimoriadne opravné prostriedky. Za riadny opravný prostriedok treba považovať odvolanie, kým mimoriadnymi opravnými prostriedkami sú obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie. Ani jeden z týchto opravných prostriedkov však v danom prípade nebol prípustný.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd svoj postup v namietanom konaní dostatočne odôvodnil, jeho závery o neprípustnosti dovolania nie sú v zrejmom rozpore so zákonnou úpravou, ktorú aplikoval v danom prípade, a preto nemožno toto rozhodnutie považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak v rozpore so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a so zárukami vyplývajúcimi z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k námietke, že najvyšší súd (zo sťažnosti nie je možné zistiť, či sťažovateľ mal na mysli najvyšší súd ako súd odvolací alebo dovolací) bol povinný predložiť Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálne otázky v sťažovateľovej veci, a ak tak neurobil, porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva platí len pre taký vnútroštátny súd, ktorý je súdom poslednej inštancie v konkrétnom spore alebo v inej právnej veci, t. j. súdom, proti ktorého rozhodnutiu nemožno podať žiaden opravný prostriedok. Skúmanie, či ide o súd, proti ktorého rozhodnutiu už nie je prípustný žiaden opravný prostriedok, treba vykonať s ohľadom na konkrétny spor alebo inú právnu vec, rešpektujúc platný Občiansky súdny poriadok, jeho systém opravných prostriedkov a súčasne aj judikatúru najvyššieho súdu riešiacu prípustnosť opravných prostriedkov, najmä dovolania.

Vzhľadom na neprípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v rámci správneho súdnictva bol súdom poslednej inštancie v okolnostiach prípadu najvyšší súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu. Keďže sťažovateľ sťažnosťou napadol uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2010, ktorým tento súd rozhodoval len o podmienkach prípustnosti dovolania sťažovateľa, t. j. nerozhodoval o samotnom predmete sporu (merite veci), uvedená námietka sťažovateľa je vo vzťahu k predmetu tohto konania irelevantná.

Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd v tejto súvislosti tiež pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej účastník konania podľa zákonnej úpravy nemá nárok na to, aby vnútroštátny súd prerušil konanie a predložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ. Takýto postup však môže navrhnúť a môže ho ovplyvniť prípadným odvolaním sa proti uzneseniu, ktorým sa o návrhu na prerušenie konania z dôvodu predloženia/nepredloženia prejudiciálnej otázky vyhovelo/nevyhovelo (III. ÚS 207/09). Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal svoju argumentáciu týkajúcu sa predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010